

בבית המשפט העליון

רע"א 6460/18

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המבקש: שופר- ארגון להפצת יהדות

נגד

המשיבים: 1. פלאש 90 בע"מ
2. נתי שוחט

בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו (השופטת ש' דותן) מיום 26.6.2018 בע"א
8034-05-18

בשם המבקש: עו"ד אסף חרסט; עו"ד לירון טרי

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופטת ש' דותן) מיום 26.6.2018 בע"א 8034-05-18 בגדרו נדחה ערעור שהגישה המבקשת על פסק דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (השופט ג' הימן) מיום 13.3.2018 בת"א 15248-05-17 אשר חייב את המבקשת לפצות את המשיבים בגין הפרת זכויות יוצרים.

2. המבקשת, עמותה להפצת יהדות, פרסמה באתר האינטרנט שלה הזמנה לאירוע מטעמה שכללה תמונה שצילם המשיב 2 (להלן: המשיב) ושזכויות היוצרים עליה שייכים למשיבה 1 (להלן: המשיבה) אשר היא בבעלותו. התמונה נלקחה מתוך מאגר ששייך למשיבה והיא פורסמה באתר המבקשת ללא מתן קרדיט או ציון מקור התמונה ושם הצלם. לאחר 6 שנים בהם הופיעה התמונה באתר המבקשת פנתה המשיבה למבקשת בדרישה להסיר את התמונה. המבקשת הסירה את התמונה ואף שילמה למשיבה פיצוי בסך 1,500 ₪. המשיבה לא הסתפקה בפיצוי האמור והמשיכה בתביעתה לבית משפט השלום. מאחר שהמבקשת הודתה בקיומה של ההפרה המחלוקת בין הצדדים נסובה אך על שיעור הפיצוי הראוי.

3. בית משפט השלום קיים שני דיוני הוכחות והוגשו לו שתי חוות דעת מומחים. בפסק דינו המפורט והמנומק היטב דן בית המשפט בשיקולים הקבועים בחוק זכויות יוצרים, התשע"ח-2007 (להלן: החוק) לפסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק, וביניהם ייחודיות היצירה, היקף ההפרה, משכח וחומרתה. נקבע כי על אף שלא מדובר בתצלום ייחודי, מדובר ביצירה שיש להגן על המאמץ שהושקע ביצירתה. עוד נקבע כי נעשתה התעשרות מצד המבקשת אף אם התעשרות זו אינה כספית ישירה אלא בדרך של טובת הנאה לקידום מטרותיה של המבקשת. בית המשפט אף זקף לזכותה של המבקשת את העובדה כי הסירה את התמונה עם פניית המשיבה אליה והביעה נכונות עקרונית לפיצוי. בקביעת הפיצוי הודגש בפסק הדין, תוך עמידה על ההלכות שנקבעו בפסיקה, כי חומרה יתרה למקרה זה שעניינו הפרה בידי גורם ממוסד לשם השאת טובת הנאה על חשבון נפגע שזהו תחום עיסוקו השוטף. לאור האמור, פסק בית משפט השלום לחובת המבקשת פיצוי בסך 17,500 ₪ בגין הפגיעה בזכויות יוצרים וכן פיצוי בסך 8,000 ₪ בגין הפגיעה בזכות המוסרית. יצוין כי הסכום שנתבע היה כ- 84,000 ₪.

4. על פסק דינו של בית משפט השלום ערערה המבקשת לבית המשפט המחוזי בטענה כי שגה בית משפט קמא בקביעת פיצוי שחורג מהמקובל בפסיקה בנסיבות אלו. עוד טענה המבקשת לשיהוי וכן טענה כי היה על בית משפט קמא לאמץ את חוות דעת המומחה שהביאה.

5. בפסק דין תמציתי דחה בית המשפט המחוזי את הערעור. בית המשפט ציין כי בהתאם להוראת החוק, בקביעת הפיצוי במקרה של הפרה רשאי בית המשפט לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק בסכום שאינו עולה על 100,000 ₪. נקבע כי עיון בפסק דינו של בית משפט השלום אינו מעלה כל קושי ביחס לקביעות העובדתיות שנקבעו בו וכי לא נראה כי הפיצוי שנקבע בגין הפרה במשך שש שנים חורג מהסביר בנסיבות העניין.

6. על בקשה זו נסבה בקשת רשות הערעור שלפניי. המבקשת, חוזרת על טענותיה מהליכים קודמים ובתוך כך מלינה על הקביעות העובדתיות שעניינן דחיית חוות דעת המומחה מטעמה ופסיקת פיצוי אשר לטענתה חורג משמעותית מיישום נכון של אמות המידה שקבועות בחוק.

7. דין הבקשה להידחות. כידוע, רשות ערעור בענין שנדון לפני שתי ערכאות תינתן, ככלל, כאשר מתעוררת שאלה עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). חרף ניסיונה של המבקשת לטעון לקיומן של שאלות כלליות, לא מצאתי כי שאלות מסוג זה אכן מתעוררות בענייננו. השאלה שעמדה במוקדם של ההליכים הקודמים הייתה גובה הפיצוי עבור ההפרה אודותיה לא חלקה המבקשת כל עיקר.

בשאלה זו הכריע בית משפט השלום וקביעותיו נבחנו בשנית על ידי בית משפט המחוזי. שאלה זו עומדת בבסיסה של הבקשה דנן. ברי כי אין המדובר בשאלה עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים להליך, אלא עסקינן ביישום קונקרטי של השיקולים השונים שעל בית משפט לשקול כבואו להכריע בשאלת גובה הפיצוי. שאלת יישום הדין במקרה קונקרטי אינה שאלה המצדיקה מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי".

8. אשר על כן, הבקשה נדחית. המבקשת תישא בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך של 2,500 ₪.

ניתנה היום, י"ב בחשוון התשע"ט (21.10.2018).

ש ו פ ט